

Η ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΑΔΙΑΣΠΑΣΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΡΑΛΔΙΚΗΣ ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΩΝ ΧΙΛΙΕΤΙΩΝ

Η Εραλδική διαδόθηκε ευρέως στη Δυτική Ευρώπη κατά τον μεσαίωνα, ιδίως μεταξύ των Τάξεων των Ιπποτών, Ευγενών, Αριστοκρατών και Βασιλέων.

Όμως έλκει την καταγωγή της από την Ελλάδα στην οποία προϋπήρχε και αναπτύχθηκε πολλούς αιώνες νωρίτερα, ενώ η αρχή της χάνεται στα βάθη των χιλιετιών της Ελληνικής ιστορίας.

Η Εραλδική κατά βάση είναι η επιστήμη της Οικοσημολογίας, ασχολούμενη με τα τιμητικά διακριτικά εμβλήματα εκείνων που νομιμοποιούνται να τα φέρουν.

Στην προχριστιανική Αρχαία Ελλάδα τα Οικόσημα ονομάζονταν «**Επίσημα**».

Η ίδια η λέξη “Οικόσημο” ετυμολογείται από τις λέξεις: α) “**Οίκος**”, που υποδηλώνει όμαιμον, ομόθησκον, ομοιογενές και οργανωμένο σύνολο κοινής καταγωγής οικογενειών οι οποίες ανήκουν σε ανώτερες και ιδίως ανώτατες κοινωνικές Τάξεις (π.χ. Ιπποτών ή/και Ευγενών ή/και Αριστοκρατών ή/και Βασιλέων) και β) “**Επίσημον**”, που σημαίνει τιμητικό διακριτικό έμβλημα.

Αξίζει να σημειωθεί ότι μέχρι και σήμερα όταν κάποιος κατέχει σημαντική τιμητική θέση σε οργανωμένο σύνολο ή σε κάποια εκδήλωση, αποκαλείται μεταφορικώς “Επίσημος”, λέξη που κατακυριολεξία υποδήλωνε κάποτε εκείνον που νομιμοποιείτο να φέρει “Επίσημον”, δηλ. Οικόσημο.

Στην αρχαία προχριστιανική Ελλάδα τα μέλη κάθε Γένους των Τάξεων των Ιππέων, Ευγενών, Αριστοκρατών και Βασιλέων, είχαν προνόμιο να φέρουν επί της πολεμικής ασπίδος τους το «Επίσημον», δηλ. το Οικόσημο του Γένους τους.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το «Επίσημον (= Οικόσημο)» του Αρχαίου Ελληνικού Γένους των «Ευπατριδών» της αρχαίας Αττικής, πρωτεύουσα της οποίας ήταν και παραμένει η πόλη των Αθηνών, σημερινή πρωτεύουσα του Ελληνικού κράτους.

Το Αρχαίο Γένος των «Ευπατριδών» της Αρχαίας Αττικής ανήκε στην Τάξη των Αριστοκρατών και κατά την παράδοση αναδείχθηκε θεσμικώς και νομικώς από τον Θησέα.

Τα μέλη του ήσαν εντεταλμένα από την πολιτεία – μεταξύ άλλων – να παρακολουθούν και να επιβλέπουν τις θρησκευτικές τελετές, προκειμένου να τηρούνται απαρεγκλίτως οι παραδόσεις, να ερμηνεύουν θέματα ιερατικών θεσμών και να ασκούν χρέη θεματοφυλάκων των νόμων.

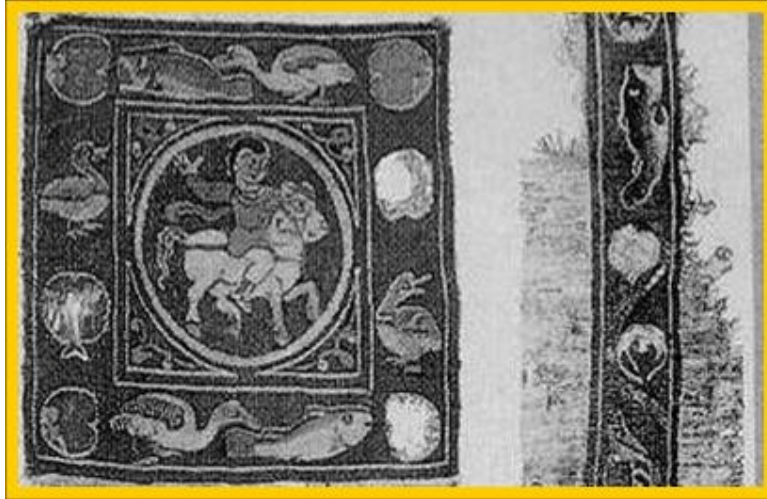
Το «Επίσημον (= Οικόσημό)» τους ήταν ένα λευκό δελφίνι επί μελαίνης ασπίδος, σύμβολο του αρχαίου Έλληνος θεού Απόλλωνος, ο οποίος μεταξύ άλλων ήταν θεραπευτής, θεός της μαντικής, που αποκάλυπτε τα πάντα στους μνουμένους, ενώ αναπαρίστατο και ως Ήλιος, σύμβολο της αιτίας των πάντων, στα οποία το πνευματικό του φως εισχωρεί.

Αξίζει να σημειωθεί ότι έπειτα από μια χιλιετία, στη μεσαιωνική «Φιλόχριστο των Ρωμαίων Πολιτεία (= Ρωμανία/Βυζαντινή Αυτοκρατορία)», πολλά από τα αρχαιοελληνικά «Επίσημα (= Οικόσημα)» βρίσκονταν ακόμα σε ισχύ, όμως στους αρχικούς συμβολισμούς τους προστίθεντο επιπλέον και Χριστιανικές ερμηνείες.

Ειδικότερα ο αρχαίος θεός των Ελλήνων Απόλλων λόγω των προαναφερθέντων ιδιοτήτων του θεωρήθηκε προτύπωση του Κυρίου και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού και επομένως το δελφίνι δεν αποτελούσε πλέον Απολλώνιο σύμβολο, αλλά συμβόλιζε τον ίδιο τον Χριστό, ο οποίος αποκαλείτο στην πρωτοχριστιανική συμβολική ορολογία «Ι.Χ.Θ.Υ.Σ.», που αποτελεί αρκτικόλεξο των λέξεων «Ιησούς Χριστός Θεού Υιός Σωτήρ», ο οποίος είναι επίσης θεραπευτής ψυχών και σωμάτων, αποκαλύπτων δια του Αγίου Πνεύματος τα κεκρυμμένα.

Το λευκό δελφίνι επί μελαίνης ασπίδος ήταν το «Επίσημον» (= Οικόσημο) του Γένους των «Ευπατριδών» της Αττικής του 5^{ου} π.Χ. αι.

Το ίδιο ακριβώς σύμβολο κοσμεί μεσαιωνικά χρυσοῦφαντα «ταβλία» (= επιράμματα) στολών Χριστιανών Συγκλητικών, οι οποίοι αποτελούσαν την Τάξη της Αριστοκρατίας που έστεφε την ιεραρχική πυραμίδα των Ευγενών της μεσαιωνικής Ελλάδος, η οποία ονομαζόταν «Φιλόχριστος των Ρωμαίων Πολιτεία» και εν συντομία «Ρωμανία», ενώ στη σύγχρονη εποχή είναι πιο γνωστή ως «Βυζαντινή Αυτοκρατορία».

Επίσης στην πραγματεία Συγκλητικής Εθιμοτυπίας, γνωστής με τον τίτλο «Έκθεσις περί της Βασιλείου Τάξεως» που συνέγραψε τον 10^ο αι. ο Αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος Ζ' ο Πορφυρογέννητος, του Συγκλητικού και Βασιλικού Οίκου των Μακεδόνων, ο Ιησούς Χριστός συμβολίζεται και ως Ήλιος, που βάλλει με τις ακτίνες του Αναστασίμου Φωτός Του τους Συγκλητικούς οι οποίοι αποτελούν τύπο των Αποστόλων Του.

Παράλληλα, στη Βυζαντινή Αγιογραφία, ο Ι.Χ.Θ.Υ.Σ./Ιησούς Χριστός συχνά αποκαλείται «Μεγάλης (= Ουρανίου) Βουλής (= Συγκλήτου) Άγγελος».

Οπότε το δελφίνι, που κατά την προχριστιανική εποχή αποτελούσε «Επίσημον (= Οικόσημο)» του Αρχαίου Ελληνικού Γένους των Ευπατριδών, κατά τον Ελληνικό μεσαίωνα συνέχιζε να κοσμεί τα χρυσοῦφαντα «ταβλία (= επιράμματα)» των λευκών τηβέννων των εκχριστιανισθέντων Βυζαντινών Πατρικίων (σ.σ. η λέξη ετυμολογικώς και ιστορικώς είναι ομόριζη με εκείνη των Ευπατριδών) οι οποίοι κατάγονταν από τα αρχαία Ελληνικά Γένη που αποτελούσαν τη Συγκλητική Αριστοκρατία η οποία έστεφε την ιεραρχική πυραμίδα των Τάξεων Ευγενείας της Αυτοκρατορίας.

Στο Βυζάντιο επικράτησε η συνήθεια να ιστορούνται (= απεικονίζονται) τα Επίσημα/Οικόσημα των Καβαλλαριών (= Ευγενών ή/και Αριστοκρατών Ιππέων) επί των αμυγδαλόσχημων ασπίδων τους, οι οποίες ονομάζονταν

“Θυρεοί” και έκτοτε τα Επίσημα/Οικόσημα ονομάζονται και αυτά “Θυρεοί”.

Κατάφρακτος Ιππέας της εποχής των Παλαιολόγων (c. 14ος - 15ος αι.) φέρων οκτάκτινο μονόγραμμα επί του θυρεού του.

Επίσης η οκτάκτινη εκδοχή του Χρησμού ή Χρίσματος ή Χριστογράμματος, δηλ. του Βυζαντινού μονογράμματος του Βασιλέως των Βασιλέων Ιησού Χριστού, που ιστορείτο (= απεικονίζετο) σε πολλούς Βυζαντινούς θυρεούς, έλκει την καταγωγή της από το οκτάκτινο εκείνο αστέρι το οποίο αποτελούσε το κυρίαρχο Βασιλικό «Επίσημον (= Οικόσημο) της φρατρίας των Μεδοντιδών της αρχαίας Αττικής, η οποία καταγόταν από τον πρόγονό τους Βασιλέα Μέλανθο, γενάρχη του τελευταίου Βασιλικού Οίκου της προχριστιανικής Αττικής.

Αξίζει να σημειωθεί ότι η αρχαιότερη ονομασία της Αττικής ήταν «Ιάς», ενώ η λέξη Ιησούς ετυμολογείται εκ των λέξεων «Ιάς (= Αττική)» και «Ίασις (= θεραπεία)» και κατά κυριολεξία σημαίνει τον καταγόμενο εκ της Ιάδος (= Αττικής) θεραπευτή...

Παρεμπιπτόνως ο Ιησούς πιθανολογείται ότι ήταν «Εσσαίος», λέξη ομηρική που σημαίνει «γνήσιος» ή/και «αληθής», η οποία αρχικά προφερόταν «**Ετεός**» (σ.σ. όπως και η λέξη «θάλασσα», στην αρχαιότερη εκδοχή της προφερόταν «θάλαττα»).

Η κοινότητα των Ετεών/Εσσαίων αποτέλεσε το ιδεολογικό, θρησκευτικό και φιλοσοφικό υπόβαθρο από το οποίο γεννήθηκε ο Χριστιανισμός.

Οι Ετεοί/Εσσαίοι αν και κατοικούσαν στην Παλαιστίνη, φυλετικώς δεν ήταν Εβραίοι, αλλά Γνωστικοί εξιουδαϊσθέντες άριοι, οι οποίοι κατάγονταν από τρεις κλάδους:

1) Από τους αρχαίους Έλληνες πρόσφυγες που επέζησαν από την καταστροφή του Ομακοείου που ίδρυσε ο αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος Πυθαγόρας στον Κρότωνα της Ν. Ιταλίας, 2) Από τους πρόσφυγες του ιερατείου των αρίων «Μάγων» της Βαβυλώνας στο οποίο είχε θητεύσει ο Πυθαγόρας και από το οποίο προέρχονταν οι τρεις Μάγοι της Γεννήσεως του Ιησού Χριστού και 3) Από το Γένος των **Ετεοβουταίων** (σ.σ. η λέξη κατά κυριολεξίαν σημαίνει "Οι καταγόμενοι από τον αστερισμό του Βοώτιδος") της αρχαίας Ιάδος δηλ. της αρχαίας Αττικής, κλάδος των οποίων εποίκησε αρχικά την Ελληνική μεγαλόνησο Κρήτη όπου ονομάστηκαν **Ετεοκρήτες** και εν συνεχεία την Παλαιστίνη όπου ονομάστηκαν Ετεοί/Εσσαίοι.

Αξίζει να σημειωθεί ότι εκτός από τα Ευαγγέλια που είναι γραμμένα στην Ελληνική γλώσσα, ομοίως όλες οι επιγραφές που βρέθηκαν στο Κοινόβιο των Εσσαίων στο Κουμράν της Νεκρής Θάλασσης είναι γραμμένες στα Ελληνικά.

Ο αριθμός 8 του Βυζαντινού μονογράμματος του Βασιλέως των Βασιλέων Ιησού Χριστού, που ιστορείτο (= απεικονίζετο) σε πολλούς Βυζαντινούς θυρεούς, στην Βυζαντινή Πατερική Εκκλησιαστική παράδοση συμβόλιζε την Όγδοη Ημέρα, δηλ. την άχρονη περίοδο μετά την κοινή Ανάσταση, δηλ. την Αιωνιότητα που θα είναι και η ολοκλήρωση του δημιουργικού έργου του Θεού (7 δημιουργικές ημέρες+1= 8).

Άλλωστε η Ανάσταση του Χριστού που έγινε την πρώτη ημέρα μετά το Σάββατο (7+1=8), έσπασε τον επταδικό κλοιό του χρόνου μέσα στον οποίο ζούσε η ανθρωπότητα και έτσι ο άνθρωπος πέρασε στην ατελεύτητη Ημέρα της Αιωνιότητος.

Γι' αυτό και η «Ημέρα του Κυρίου», δηλ. η Κυριακή, συμβολίζει την 8^η Ημέρα κατά την οποία οι Χριστιανοί βιώνουν το Μυστήριό της, συμμετέχοντας στη Θεία Λειτουργία όπου προγεύονται την Βασιλεία του Τριαδικού Θεού και προαπολαμβάνουν τη Ζωή και τη Χαρά της Αιωνιότητος.

Ο λευκός οκτάκτινος αστήρ επί μέλανος πεδίου ήταν το Βασιλικό «Επίσημον (= Οικόσημο)» της φρατρίας των «Μεδοντιδών» του 5^{ου} αι. π.Χ. και τελευταίου Βασιλικού Οίκου της Αττικής.

Το ίδιο σύμβολο προερχόμενο από την Βυζαντινή Ορθόδοξη Μονή του Οσίου Λουκά στον Ελικώνα η οποία παραχωρήθηκε τον 13^ο αι. στο Δυτικό Ιεροπολεμικό Τάγμα των Ιπποτών του Ναού. Αξίζει να σημειωθεί ότι και τα εραλδικά χρώματα του πολεμικού επισείοντος («Beauseant») του Τάγματος αυτού ήταν το μέλαν και το λευκό. Συμπτωματικώς (?) δύο από τα ιδρυτικά του μέλη ο Ούγος ντε Παγιέν και ο Ούγος Κόμης της Προβηγκίας φοίτησαν επί 5 χρόνια στο Βασιλικό Πανεπιστήμιο της Φιλοχρίστου των Ρωμαίων Πολιτείας (= Βυζαντινής Αυτοκρατορίας) που στεγαζόταν εντός των Ανακτόρων της Μαγναύρας, την εποχή που «Υπάτος των Φιλοσόφων (= Πρύτανης)» ήταν ο Κυρ Μιχαήλ, Πρόεδρος της Συγκλήτου ο Ψελλός...

Από αυτό το οκτάκτινο σύμβολο προέρχεται ο οκταγωνικός ρυθμός των Βυζαντινών Βασιλικών εκκλησιών, ο οποίος πρωτοεμφανίστηκε τον 4^ο αι. στην Αντιόχεια της Συρίας, αρχική Έδρα των εν Χριστώ Συγκλητικών Αδελφών της Επαρχότητος της Ανατολής (μέσω των οποίων εισήχθη ο

Χριστιανισμός στη Ρωμαϊκή Αριστοκρατία) και υιοθετήθηκε μετά από 8 περίπου αιώνες ως ο χαρακτηριστικός οκταγωνικός ρυθμός των εκκλησιών του Τάγματος των Ιπποτών του Ναού.

Αξίζει να σημειωθεί ότι δύο από τα ιδρυτικά μέλη των Ναϊτών Ιπποτών, ο Ούγος ντε Παγιέν και ο Ούγος Κόμης της Προβηγκίας, φοίτησαν επί 5 χρόνια στο Βασιλικό Πανεπιστήμιο της Φιλοχρίστου των Ρωμαίων Πολιτείας (= Βυζαντινής Αυτοκρατορίας) που στεγαζόταν εντός των Ανακτόρων της Μαγναύρας, την εποχή που «Ύπατος των Φιλοσόφων (= Πρύτανης)» ήταν ο Κυρ Μιχαήλ, Πρόεδρος της Συγκλήτου ο Ψελλός...

Όμως η χρήση αυτού του συμβόλου δεν είναι τυχαία.

Το λευκό χρώμα του οκτάκτινου Βυζαντινού Χριστογράμματος και ο συμβολισμός του ως Ηλιακού αστέρος, αποτελούσε κατά την προχριστιανική αρχαιότητα σύμβολο του Απόλλωνος, ενώ το μέλαν (= μαύρο) πεδίο επί του οποίου ιστορείτο (= παρίστατο), αναφερόταν στον Βασιλέα της προχριστιανικής Αθήνας Μέλανθο και στον θεό – προστάτη του Διόνυσο Μελαναιγίδα.

Ο Βασιλεύς Μέλανθος ήταν πατέρας του Βασιλέως Κόδρου, ενώ διαδέχθηκε στον αθηναϊκό θρόνο τον Βασιλέα Θυμοίτη.

Τέλος σαν επίλογο της ενδεικτικής αυτής αναφοράς στη διαχρονική και αδιάσπαστη συνέχεια της Ελληνικής Εραλδικής στο πέρασμα των χιλιετιών, αξίζει να έχουμε υπόψη μας πως οι Βυζαντινοί μας πρόγονοι, αλλά και τα υπόλοιπα έθνη την αντιλαμβάνοντουσαν εκείνη την εποχή.

Μια πολύ χαρακτηριστική αναφορά περιέχεται σε ένα σύγγραμμα Ανακτορικής Εθιμοτυπίας του 14^{ου} αι. με τίτλο: “Περί των Οφφικιαλίων του Παλατίου Κωνσταντινουπόλεως και των Οφφικίων της Μεγάλης Εκκλησίας”, το οποίο αποδίδεται στον Ενδοξότατο και Μεγαλοπρεπέστατο Ιλλούστριο Αρχοντα Κυρ Γεώργιο, Σοφότατο Κουροπαλάτη (= Πρωθυπουργό, Αυλάρχη και επικεφαλής της Ανακτορικής Εθιμοτυπίας των Παλαιολόγων) τον Κωδινό.

Στο έργο του λοιπόν αυτό αναφέρει μεταξύ άλλων και τα εξής:

“...τα ΜΕΝ εώα έθνη διδόασι τιμήν τωι Βασιλεί ΩΣ ΔΙΑΔΟΧΩΙ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, τα δ’ αυ εσπέρια ως του Μεγάλου Κωνσταντίνου διαδόχωι. ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΜΕΝ ΤΟΥΤΩΝ ΟΥΤΩΣ”.

(Δηλ.: “...τα ΜΕΝ ανατολικά έθνη τιμούν τον Βασιλέα ΩΣ ΔΙΑΔΟΧΟ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ενώ τα δυτικά ως

διάδοχο του Μεγάλου Κωνσταντίνου. ΚΑΙ ΟΣΟΝ ΑΦΟΡΑ ΤΑ ΠΡΟΛΕΧΘΕΝΤΑ, ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΕΤΣΙ ΕΙΝΑΙ»).

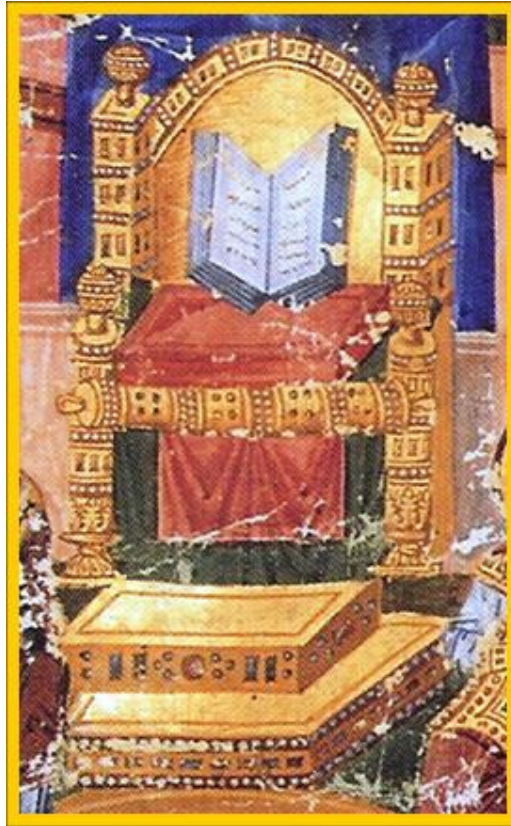
Στη φράση αυτή συνοψίζεται όλη η αυτοκρατορική ιδεολογία η οποία ιστορείται (= αναπαρίσταται) σε ένα υψίστης Εραλδικής και εθνικής σημασίας κατ' εξοχήν χαρακτηριστικό σύμβολο που καταδεικνύει την διαχρονική και αδιάσπαστη αυτή ιστορική, εθνική, φυλετική, πολιτισμική και εραλδική συνέχεια σε όλο της το μεγαλείο.

Το σύμβολο αυτό είναι ο συνδετικός κρίκος που συνδέει αδιάσπαστα και με τρόπο αδιαμφισβήτητο δύο πολύ σημαντικές και ένδοξες εποχές της Ελληνικής ιστορίας: Την αρχαία Ελλάδα και το Βυζάντιο!

Ο Βασιλεύς των Ελλήνων Μέγας Αλέξανδρος ιστορείται (= απεικονίζεται) σε ψηφιδωτό της αρχαίας Πομπηΐας να επελαύνει επικεφαλής των επιλέκτων και αήττητων Αριστοκρατών Ελλήνων Μακεδόνων Ιπέων του εναντίον των Περσών στην μάχη της Ισσού το 333 π.Χ.

Ο αληθινός Βυζαντινός θρόνος όπως ιστορείται (= απεικονίζεται) σε αιογραφία εκείνης της εποχής. Επί του πορφυρού μάκτρον του (συμβόλου της υπηρεσίας) βασιλεύει δια του Ευαγγελίου Του ο Λόγος του Θεού, δηλ. ο Κύριος και Σωτήρ ημών Ιησούς Χριστός. Ο Βυζαντινός αυτοκράτωρ θεωρείτο απλώς ο επίγειος ύπαρχος του Βασιλέως των Βασιλέων, ο οποίος βασίλευε με τη Χάρη του Παρακλήτου/Αγίου Πνεύματος, καθήμενος όμως σε άλλον υποδεέστερο θρόνο εξ αριστερών του ως άνω εικονιζομένου.

Πρόκειται για ένα ψηφιδωτό, που κοσμούσε τον μεσαίωνα την αίθουσα του Βυζαντινού θρόνου στο Ιερό (= Αυτοκρατορικό) Παλάτιο της Κωνσταντινουπόλεως, στο οποίο ιστορείται (= αναπαρίσταται) Αετός που καταβάλλει φίδι.

Το αξιοσημείωτο στην περίπτωση αυτή είναι ότι το ίδιο ακριβώς έμβλημα που κατά την Βυζαντινή περίοδο κοσμούσε ως ψηφιδωτό τον Αυτοκρατορικό θρόνο της «Φιλοχρίστου των Ρωμαίων Πολιτείας (= Ρωμανίας/Βυζαντινής Αυτοκρατορίας)», κατά τον 4^ο π.Χ. αι. αποτελούσε το Επίσημον (= Οικόσημο) του Βασιλέως των Ελλήνων Μεγάλου Αλεξάνδρου, το οποίο κοσμούσε τα λάβαρα του στρατού του!!!...

Το ίδιο ακριβώς έμβλημα που κατά την Βυζαντινή περίοδο κοσμούσε ως ψηφιδωτό την αίθουσα του Αυτοκρατορικού θρόνου της «Φιλοχρίστου των Ρωμαίων Πολιτείας (= Ρωμανίας/Βυζαντινής Αυτοκρατορίας)», τον 4^ο π.Χ. αι. αποτελούσε το Επίσημον (= Οικόσημο) του Βασιλέως των Ελλήνων Μεγάλου Αλεξάνδρου, το οποίο κοσμούσε τα λάβαρα του στρατού του!!!...

Έρρωσθε!

Εν έτει ,ζφ' ιστ' από κτίσεως κόσμου, μηνί Ιουνίω, λ'

Χαρίλαος, Πανυπερσέβαστος του Τάγματος της Ιεράς Συγκλήτου, Μάγιστρος των Θείων Βασιλικών Οφφικίων των Τάξεων του Ιερού Παλατίου, Αρχηγέτης του Θεοφυλάκτου Αρχαιογενούς Λαμπροτάτου Οίκου των Μεταξά, Πάτρων του Τάγματος των Βουκελαρίων και Δικηγόρος, Μεταξάς, υιός Αθανασίου ο Ιατρίδης.

Copyright © 2010 για όλο τον κόσμο: **Χαρίλαος Α. Ιατρίδης**. Το κείμενο, τα στοιχεία και οι εικόνες, (περιλαμβάνονται και τα λογότυπα, τα σήματα, τα σύμβολα, τα εμβλήματα, τα διαγράμματα, τα σχήματα κλπ) που παρατίθενται προορίζονται αποκλειστικά για ιδιωτική χρήση των Μελών της «**Φιλοχρίστου των Ρωμαίων Πολιτείας**» και απαγορεύεται αυστηρώς η με οποιοδήποτε τρόπο αντιγραφή, αναδημοσίευση, αναπαραγωγή, μετάδοση, αναμετάδοση, μετάφραση ανατύπωση με οποιονδήποτε τρόπο και μέσο (μηχανικό, έντυπο, ηλεκτρονικό, τηλεοπτικό, φωτοτυπικό, ηχογραφήσεως, οπτικοακουστικό κλπ) του συνόλου ή/και μέρους του παρόντος κειμένου, ή/και των στοιχείων του, ή/και και των εικόνων του, έστω και περιληπτικά, ή/και κατά παράφραση

ή/και κατά διασκευή, ή/και κατά τροποποίηση ή/και κατά αλλοίωση, ή/και κατ' αποκοπή χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη (Ν. 2121/93, άρθ. 51). Η απαγόρευση αυτή ισχύει και για Δημόσιες Υπηρεσίες, Βιβλιοθήκες, Πανεπιστήμια, Οργανισμούς, Ερευνητικά Κέντρα (άρθ. 18). και εν γένει για οποιαδήποτε είδους φορείς, δημόσιους ή ιδιωτικούς, της Ελλάδας και του εξωτερικού κ.τ.λ. Οι παραβάτες διώκονται (άρθ. 13) και επιβάλλονται κατά τον νόμο κατάσχεση, αστικές και ποινικές κυρώσεις (άρθ. 64-66).